

Pohled na zasněžené vrcholky Fagaraše cestou z Vf. Budislavu (2343 m n. m.)

Rumunsko si ještě aspoň trochu uchovává kouzlo divokého Balkánu a v horách se dosud dá volně spát bez rizika, že dostanete pokutu od ochránců přírody. Když k tomu přičtete celkem nízké náklady za dopravu a příznivé místní ceny, rychle pochopíte, proč je tak lákavým a tak trochu dobrodružným cílem dovolených.

Místní hory se v posledních letech staly čas-tým cílem českých „vendvěřáků“. (Trochu jsme si počestili dnes hojně používané slovíčko „outdoor“. Jsme Češi, nebudeme přece propagovat nějaké profláklé amerikanismy ☺). Turista není vhodné slovo.

Turista je alespoň v mých představách ten, co chodí po lesičku s řízkem v chlebníku, nebo rovnou se štanglí turistického salámu. Lidé, co si labužnický vychutnávají vyčerpání ze zdolávání vysokých hor, perou se s krutou přírodou a dobrovolně hladoví, to jsou prostě „vendvěřáci“. A přesně takoví jsme byli i my.

BAROŠ, RUMBURAK A ARABELA

Naším cílem bylo pokořit nejvyšší a nejdlejší rumunské pohoří Fagaraš. Vydali jsme se raději v polovině června, abychom měli hory jen pro sebe. V sezoně je zde totiž trochu přecpáno.

8

Vyrazili jsme z malého městečka Avrig. Místní lidé jsou velmi milí a přátelští. Domluva sice není zrovna moc dobrá, skoro nikdo tam neumí jinak než rumunsky, ale člověk to vždycky nějak zvládne.

Jakmile slyšeli, že jsme Češi, hned nám chválili Baroše, Nedvěda a další fotbalisty. (Jen jednou se nám během cesty stalo, že vyzdvihli jiné velikány. Rumburaka a Arabelu. To nás potěšilo mnohem víc ☺). Dále je velmi zajímavé, co všechno se u nás změnilo po vstupu do EU. Když jsme jim řekli, že téměř nic, byli dost zklamaní. Hodně si od budoucího vstupu slibují.

Jinak musím varovat. Kromě živých medvědů v lesích jsou velkým nepřítelem návštěvníků i medvědí lahvoví. Místní pivo Ursus (rumunsky medvěd) je sice velmi dobré i levné, ale hlavně silné. Medvědí pochodem se pak do kopce moc dobře neleze.

ZKLAMÁNÍ Z NEÚSPĚCHU

Výstup na hřeben Fagaraše byl náročný, ale výhled stál za to. Náhdera, která se těžko popisuje. (Měli jsme velké štěstí, že nám za celých 14 dní skoro nekápllo a nebyla ani mlha. To je v rumunských horách věc velmi výjimečná). V červnu je zde teprve jaro, místy je ještě sníh.

Ten se také naší fagarašské výpravě stal osudným. Ve vyšších polohách okolo 2300 m n. m. byly sněhové jazyky na úzkých chodnicích čím dál častější a nakonec jsme se rozhodli, že letos Fagaraš asi vzdáme. Ještě smutnější na tom bylo, že jsme zde byli teprve druhý den. Místy to bylo ale už velký risk. Kdyby někomu uklouzla noha, nebo se sníh utrhl, těžko by mu někdo pomohl. Nejvyšší hora Moldoveanu tedy zůstala nepokorena.

AUTOSTOPEM ZDARMA

Sestoupili jsme opět do údolí a stopem přešli na druhý konec Fagaraše, kde jsme chtěli znovu vylézt nahoru a napojit se na o něco nižší hřeben Iezer Papusa. Je i jižněji orientovaný a tudíž jsme čekali, že zde bude méně sněhu. Jeli jsme na korbě starého nákladáku, a dokonce i zadarmo. V Rumunsku se totiž za autostop platí. Místní styl jízdy je velmi zajímavý, řekl bych skoro zbě-

silý, a kvalita silnic taktéž. Vesničky jsou velmi podobné, nejudržovanější stavbou je vždy kostel.

Měli jsme štěstí, Iezer Papusa už byla téměř bez sněhu a podařilo se nám zdolat i její nejvyšší vrchol Vf. Rosu (2469 m n. m.) Cestou dolů jsme navštívili pár salaší a nakoupili od bačů výbornou bryznu za velmi příznivou cenu. (1 kg asi za 100 000 Lei, to je asi 90 Kč.) Ještě o něco lepší je uzený ovčí sýr Kaškaval, který je běžně ke koupi i ve stáncích u silnice.

Stihli jsme ještě i přejít kratší vápencové pohoří Piatra Craiului s místy až skoro horolezeckým terénem. Přejít s námi absolvovala i toulavá fena, která se k nám jednoho rána sama přidala. (Toulavých psů je zde opravdu hodně a ne všichni byli tak příjemní jako naše kamarádka). Vydržela s námi tři dny, než jsme z hor odjeli směr hrad Bran. Čekali jsme dojemné loučení, ale asi už byla zvyklá. Jakmile jsme nastoupili, otočila se a šla pryč. ☺

KÝČOVITÝ DRÁKULA NAKONEC

Bran byl pro nás velkým zklamáním. Tržnice v podhradí byla plná blbosti a předražených kýčů s Drákulou a jeho historickým vzorem Vladem Tepesem (pro svůj koníček zvaný „Narážeč“). Hrad samotný nás také zklamal. Nazval bych ho spíš malým zámečkem. Každý Čech musí znát od nás hezčí.

Stejně na nás zapůsobilo i větší město Braşov. „Nádherné historické centrum“ nebylo ve srovnání s některými našimi městy až tak „nádherné“. Kromě pěkných kostelů bylo plné jen obchodů s elektronikou a oblečením. Z tradiční rumun-

První den v Rumunsku. Cesta k vesničce Sebesu de Sus. Zítra se pěkně zapotíme – čeká nás výstup.

ské kultury v něm nebylo vůbec nic. Malé vesničky a jejich obyvatelé byli mnohem zajímavější.

Rozhodně jsme ale neodjžděli zklamání. Zážitek jsme si odvezli mnoho. Na rumunskou přírodu nikdy nezapomeneme. Mohu všem jen doporučit. ■

text a foto Tomáš Setikovský

Podrobný deník naší výpravy naleznete na www.fomas.wz.cz, www.rasovjan.wz.cz

Tak takhle vypadá Smrt. Je to hodná babička.

Výhled z La Om (2239 m n. m.) – nejvyššího vrcholu nádherného vápencového pohoří Piatra Craiului.

JAK CESTOVAT VLAKEM PO RUMUNSKU?

Pokud chcete navštívit mnohá zajímavá místa včetně Avrigu, o kterém se zmiňuje autor článku, můžete si zakoupit v Praze jízdní doklad Euro Domino. S touto jízdenkou můžete za cenu 47 Euro ve druhé třídě jezdit po Rumunsku tři dny, které si určíte, jízdenku si samozřejmě můžete koupit i na více dní. Nemusíte se už o nic starat, stačí se držet pokynů pro vyplňování a jet. Poznáte tak mnoho zajímavých míst i lidi, se kterými se náhodně setkáte ve vlaku.

Bača nám tvrdil, že stezka je schůdná. Neřekl ale pro koho. Nejspíš myslil pro kamzíky.